

Armand de Fluvià, un científic i un historiador profundament arrelat a la societat d'avui

MARC MAYER

Armand de Fluvià i Escorsa és un home d'una gran varietat d'interessos i especialment ha dedicat l'activitat principal a l'heràldica, presa en un sentit molt ampli i històric com el conjunt d'estudis sobre genealogia, sigil·lografia, vexillologia i heràldica pròpiament dita.

Avui en dia és, a casa nostra, l'especialista més conegut en aquest camp i en l'àmbit internacional un punt de referència obligat. La tasca d'Armand de Fluvià no s'ha limitat a aquest aspecte científic, sinó que ha tingut altres vessants que van de la política a la lluita incessant en favor de la igualtat entre les persones.

Potser el que em correspon a mi glossar és breument el que representa la seva tasca científica d'una gran cura i meticulositat.

Armand de Fluvià ha estat sempre un investigador que ha tingut una gran capacitat de treball combinada amb un rigor de què els seus lectors som ben conscients; però encara arribem a un convenciment més gran aquells que hem tingut el privilegi d'ésser consultats per ell.

En les seves demandes científiques, Armand de Fluvià ha estat sempre precís i concret i ha revelat, en una mostra d'honradesa que l'honora, la informació prèvia de què disposava per tal de no fer treballar debades el consultor.

En el cas contrari, quan alguns com jo mateix n'hem necessitat la col·laboració, la disponibilitat ha estat absoluta—cal perseguir-lo, però, una mica—i les respostes han estat sempre precises i rigoroses; fins i tot quan la resposta ha estat negati-

Marc Mayer és director del Centre de la Generalitat de Catalunya a Itàlia, Roma.

va, car el tema o el problema exposat anaven més enllà del que ell tenia documentat en els seus treballs i els seus arxius.

Tornem, però, a la seva tasca científica. El fet d'haver revisat i ampliat, a més de culminar-ne l'edició, *El Solar catalán-valenciano-balear* (1968) dels germans Garcia Carrafa, ja és una tasca veritablement gegantina i una aportació científica i erudita de primer ordre.

Els lectors de l'*Enciclopèdia catalana* se sorprenen de la profunditat dels seus treballs genealògics sobre les més importants famílies catalanes i l'especialista, en canvi, s'adona de la important tasca de recerca que subjau sota aquests articles que van molt més enllà de la divulgació i fan que es transformin en uns referents científics indispensables de primer ordre i en una via sintètica i segura d'identificar personatges i lligams familiars.

Paral·lelament a tot això, s'ha ocupat amb gran sagacitat de la genealogies de les famílies comtals catalanes, tema per al qual resulten indispensables els seus treballs. Una obra com *Els primitius comtats i vescomtats de Catalunya* (1989) constitueix un manual a hores d'ara indispensable per a aquesta qüestió. En un àmbit molt més didàctic i de divulgació, s'ha ocupat d'heràldica, camp en què ha publicat repertoris i iniciacions que han portat a molts dels qui s'hi han iniciat a aprofundir en aquests temes que, avui en dia, constitueixen un objecte d'interès creixent per a moltes persones que s'endinsen en aquest món fascinant i que aconsegueix treure l'entrellat dels orígens propis, en molts casos, i, en molts altres, evoluciona fins a una tasca veritablement científica.

El tarannà divulgador d'Armand de Fluvià ha tingut un paper molt important en el desenvolupament d'aquests interessos i afeccions a casa nostra. El seu paper d'organitzador es palesa també en la continuïtat de la revista *Paratge* i en el treball incessant de la Societat Catalana de Geneologia, Heràldica, Sigillografia i Vexil·lologia, que avui acull l'Arxiu Nacional de Catalunya.

La vessant de l'obra de Fluvià més pragmàtica pren cos en repertoris com el *Repertori de grandeses títols i incorporacions nobiliàries de Catalunya* (1998), de gran utilitat i una guia exacta per a seguir la noblesa de Catalunya en l'actualitat.

Seguint el que recomanaven els antics, Armand de Fluvià no ha perdut de vista la societat on viu: en lloc de tancar-se en una torra d'ivori per tal de dedicar-se només a la ciència, ha dut una *vita civilis*.

La col·laboració en el Secretariat de Joan de Borbó, comte de Barcelona, n'és un bon indicatiu i la lluita constant per la igualtat social entre les persones no únicament ha estat objecte d'acció civil, sinó que també s'ha traduït en obres jurídiques i sociològiques que li han valgut prestigi i renom.

Cal no passar per alt el reconeixement als seus estudis de sexologia, els quals li han valgut formar part de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears i, paral·lelament a això, cal destacar-ne la inquietud constant per tal d'explicar la realitat política de Catalunya des d'un punt de vista històric i actual, cosa que ha estat sempre un dels seus focus d'interès.

Resulta clar en escriure aquestes pàgines que la concessió de la Creu de Sant Jordi l'any 2001, atorgada oficialment amb tota justícia pel merescut prestigi adquirit a Catalunya en els àmbits de la genealogia i l'heràldica, és un reconeixement a una llarga tasca de recerca d'un estudiós de sòlida formació i de gran fidelitat als seus principis.

Sortosament, Armand de Fluvià és encara jove i l'allau de publicacions que han vist la llum en l'últim decenni n'és una bona prova.

Veritablement, les matèries a què Armand de Fluvià ha dedicat l'atenció no serien el que són a avui a Catalunya sense la seva important contribució, tot tenint en compte, malgrat tot, la gran tradició catalana en els estudis de genealogia, heràldica i sigillografia. Aquesta tradició i la seva història han estat també centre d'atenció dels treballs d'Armand de Fluvià, que es transformava així en un historiògraf de gran vàlua.

Una tasca molt menys evident i més obscura ha estat la seva contribució decisiva a l'heràldica i la vexil·lologia de les corporacions públiques catalanes essent consultor tant de les institucions públiques com de la Secció Històrico-Arqueològica de l'Institut d'Estudis Catalans durant molts anys.

De les línies precedents, molt difícilment es pot deduir la densitat del treball d'Armand de Fluvià. Ara, en el moment de retre-li un merescut homenatge i considerant que és encara en plena producció científica, seria gairebé injust pretendre fer-ne un balanç. Que serveixin aquestes paraules, doncs, de constatació d'una tasca ben feta i de manifestació d'una esperança fonamentada que no ens mancarà molta més obra d'Armand de Fluvià i que això serà per molts anys.